

Anna Roig: «Estic aprenent a escoltar més el cor, despullat i en essència»

Conversem amb la cantautora penedesenca sobre el seu disc de retorn, 'Aportar bellesa al món'

Anna Roig | Juan Miguel Morales

Ens trobem amb **Anna Roig** a prop del mar, un dia net i clar d'hivern. La cantautora penedesenca presenta el seu primer disc en solitari, *Aportar bellesa al món* (Satélite K, 2023). Sense el grup **L'Ombre de Ton Chien**, que l'havia acompanyat des de l'inici, les cançons són fruit d'uns anys emocionalment intensos que li han portat, també, aprenentatges profunds. Repassem l'àlbum en detall, cançó a cançó, parlant-ne amb la mirada i la veu transparents com el cel que ens fa de sostre.

Com es pot *Aportar bellesa al món*?

Fa sis anys vaig acabar la gira del tercer disc amb **L'Ombre de Ton Chien** -*Un pas i neu i un pas* (Satélite K, 2014)- amb una crisi d'angoixa i una mena de depressió. Va ser un moment de baixada emocional. No volia saber res de tot el que tenia a veure amb la meua vida anterior i pensava que tampoc voldria tornar a pujar a un escenari. Però vaig anar a un concert de l'**Àlex Cassanyes Big Band** i em va remoure tant que, quan vaig arribar a casa, vaig escriure en una llibreta que la música està feta per aportar bellesa al món. És el que he fet tot aquest temps, és pel

que vaig començar i, també, una declaració d'intencions amb el títol. No sé si és pretensions, però la meua intenció ha estat gravar un disc bonic i compartir els pensaments transformats en bellesa i en art. I he esperat el moment de sentir que ho volia fer, fugint de la tessitura en què em trobava abans, que és la de molts músics per haver de mantenir un ritme i un nivell determinats.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=wzWR6amaP70>

En una de les cançons, "Que difícil, dir que no", parles de la confiança en un criteri propi i alhora del fet de mantenir l'esperança en les decisions preses. Parles del cor i del cap?

Sí, tot i que potser em contradic. Sempre penso que s'ha d'escoltar més el cor que no pas el cap, però també és veritat que si el cor està marejat o enganxat a una persona, el cap pot posar-hi seny. Potser en realitat es tracta de posar una mica de seny i una mica de sentiment, una barreja de les dues coses. L'altre dia, per exemple, parlava amb una amiga que li han ofert una promoció en el pla professional i al mateix temps ha tingut un nadó. Em deia que li encantaria ascendir, però que en canvi el seu cor l'advertia que el que més volia era estar amb el seu fill. Hi ha moments en què, ben bé, no saps què has de fer, i has d'acabar tirant i confiant en la teua intuïció. En el meu cas, estic aprenent a escoltar més el cor, però el cor despullat d'aquests aferraments; el cor en essència.

Al clip d'"Una abraçada de mare" hi ha mares i fills d'edats diferents. Quan pensem en una mare ens ve al cap un nadó o un infant, però ho són tota la vida.

La cançó la vaig escriure durant l'època de trasbals de què parlava, el 2017. Com que soc mestra de música per a nadons, vaig agafar-ne més sessions i en feia cada tarda. Era un moment en què estava emocionalment tocada, i veure tantes mares confortant els fills em va fer pensar que jo també necessitava el mateix confort. Però les mares no sempre estem disponibles per a una abraçada, sobretot si som grans. Quan et sents perduda, les persones que t'estimen et poden ajudar, però l'abraçada més profunda te l'has de fer tu mateixa. Veia que el que em faltava era reconèixer les meves emocions, acompanyar-me i acceptar-les tal com eren. Vaig anar a trobar l'essència, la dels primers anys de vida. Em traslladava a allà, portant-me a mi mateixa, com en una motxilla. I era una imatge que m'escalfava molt el cor.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=UbpBQDCaWVU>

És, per tant, una cançó molt especial?

Sí, i va agafar encara més sentit quan es va morir la meua mare el 2021. Ella sempre havia estat una persona molt atafegada i pel fet de tenir un càncer va parar i vaig notar-la al costat, amb una connexió molt gran. Vaig acabar sentint aquesta abraçada de mare en un moment crític, quan estava entre l'espasa i la paret, i no li quedava més remei que estimar, viure i valorar el que tenia.

Quina relació tenen la cançó "Après la tendresse" del nou disc i el teu espectacle anterior, 'La tendresse'?

Quan vaig començar aquest espectacle em van fer una entrevista en un diari, i el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, va llegir-la des de la presó. No el coneixia de res, però em va enviar una carta on deia que era militant de la tendresa. Ens vam escriure algunes cartes on parlàvem sempre sobre la tendresa. Un dia em van oferir la possibilitat d'anar-lo a veure a la presó; el vaig conèixer, rere un vidre, i no l'he vist mai més. Jo em preguntava de què li servia tanta tendresa si feia tres anys que era allà tancat... Vaig fer diverses valoracions, que són les que apareixen a la cançó, i em vaig adonar que el resultat sempre és positiu, perquè haver valorat la tendresa no pot tenir repercussions negatives. En una de les cartes li vaig enviar aquesta lletra i li vaig dir que un dia seria una cançó i que li faria escoltar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=e5UUF2vip_4

A la cançó "Soc la flor" dius que aquesta flor és forta per dins.

La sensibilitat és una fortalesa. Des de l'últim disc sé que puc estar incòmoda amb una emoció, però que l'acabo superant. I també he après a respectar la meua sensibilitat -tot i que em fa més vulnerable- i a escoltar-me i a no pensar què esperen els altres de mi. Tot això em fa forta. I, alhora, les flors són efímeres però venen a aportar bellesa al món. En un no-res poden desaparèixer i, per tant, n'has de gaudir però no t'hi pots aferrar. Els humans potser ens creiem eterns, però d'un

cop de vent es pot acabar tot. I no passa res, som volàtils.

SOM NATURA

"El món serà dels ocells" està escrita durant el confinament, amb tothom tancat.

És una cançó sobre l'esperança. Tancats a casa, pensàvem que al sortir ens deixàriem d'artificis, però no ha estat així. El món segueix pertanyent a la natura; nosaltres som natura i algun dia ens hauríem d'adonar que, malgrat tot, el món seguirà existint. Es tracta de veure si nosaltres tenim ganes de seguir-ne formant part. Vivim en un context en què no podem canviar radicalment, perquè cal un procés. Jo em veig en una dualitat: vull estar connectada a la natura i alhora al món actual. Haurem de trobar un equilibri en aquesta societat. Al meu espectacle feia un parlament final on deia que la tendresa anava dirigida cap a un mateix, cap als altres i cap al nostre entorn natural.

"Escolta" és l'esclat d'una força natural que ens empetiteix com a individus però alhora ens il·lumina. Creus que escoltem prou aquest batec natural?

És una cançó de pandèmia que diu que si escoltem prou podrem sentir el batec d'un nou món que vol refer-se. Entre les noves generacions, hi ha gent que només busca l'estètica i la cosa artificial, però també n'hi ha de molt connectats amb la seva essència i amb la vida en general. Cada vegada hi ha més gent que escolta la seva espiritualitat; que no està vinculada a cap religió en concret, sinó que va a l'essència de sentir i creure en alguna cosa més gran però menys definida. Vull creure que existeix un aire de canvi, l'hem de valorar i pensar que pot arribar a créixer i es pot escampar.

"Dins d'una cançó" parla de l'art com a refugi. Les cançons han de ser per evadir-se de la realitat o per canviar-la?

Les cançons són per expressar el que els artistes tenen ganes d'expressar. Quan la vaig escriure havia llegit molts llibres de teoria de la cançó per preparar uns cursos. Pensava que quan escolto certes cançons m'hi sento tan a gust que m'hi quedaria a dins. A la lletra faig referència tant a cançons fetes per altra gent, que em fan volar la imaginació, com a cançons pròpies, que em fan reviure allò que em va fer escriure-les.

Anna Roig Foto: Juan Miguel Morales

A "Com pot ser?" parles de coses que a la vida sembla que no tenen cap explicació. Creus que les hem d'intentar entendre?

No. La vaig escriure en plena malaltia de la mare. Els metges no eren gaire optimistes, però ella sí. A més del tractament oncològic va canviar d'estil de vida, d'alimentació, va anar al psicòleg per tractar lo emocional que la pogués afectar físicament. Ho va fer tot. Ens pensàvem que anava tot bé, perquè havien millorat alguns paràmetres, però després ens vam adonar que no i va ser una clatellada. Sempre havia pensat que les coses poden acabar sortint bé, però no va ser així i no hi podíem fer més. Tampoc no em vaig queixar gaire durant aquest procés, entenia què passava però em feia ràbia.

La següent cançó és "Si la tristesa no té fi". Poden conviure la tristesa i l'alegria?

Sí! Aquests anys he entès que les emocions no estan aïllades les unes de les altres, i que en podem sentir diverses alhora. Va ser la darrera cançó que vaig escriure. És una reflexió que em fa sentir molt feliç per tot el que m'està passant en el pla creatiu i, alhora, convisc amb la tristesa de la pèrdua de la meva mare. Durant un dia puc estar una estona plorant -i he après que plorar està molt bé- i després la mar de contenta perquè m'ho estic passant genial interpretant cançons amb els músics. És bo sentir tristesa, perquè ens recull i ens permet pair, no sempre tot ha de ser cap enfora. Si no la vius, la tens pendent, tot i que tampoc no es tracta d'encallar-s'hi ni d'alimentar-la. És una companya de viatge. Puc viure un moment magnífic i sentir certa tristesa, no passa res. La qüestió principal és la de poder seguir endavant.

El darrer tema, "Tant de bo fossis aquí", és una carta d'amor a la teva mare. La cançó més íntima és la que tanca el disc i només t'acompanya un contrabaix.

També va ser una de les últimes que he escrit i la que més em va costar de fer. Em vaig preguntar què li diria, ho vaig escriure i hi vaig donar forma de cançó. Les cançons tenen això, que t'ordenen les idees i les emocions. Potser les comences a escriure més caòticament, de vegades en prosa, i després les has d'anar ordenant.

